

Lapvég

És itt vannak az új, magyarul beszélő csatornák, s adnak éjjel nappal orrba és szájba. Érdekes a nyelvezetük. Olyan *férfiassan* friss. A *bassza meg* és a *kibaszott ez-meg-az* percenként csapódik a néző felé. Ütnek és kefélnek minden második percben a képernyőn, szinte nem is érdemes félrenézni, mert valami erotikusról vagy erőszakosról azonnal lemaradsz. Akció- és horrorfilmek zuhognak az éjszakában, s ami meglepő, a délutánokban is. Gyermekeink tájékozottabbak lassan, mint mi, tudják jól, ki és mi a gengszter és a zombi, milyen a perverz és lesbikus kurvákkal *dugni* a selymek közt a hatalmas franciaágyakban, hogyan kell lerúgni a másik fejét az utcán, elválni a torkát, hogy akkor mulatságosan fröcskölődjék a vér, az erőszakoskodó férfiakat *tökön* muszáj rúgni a gyöngye gyermeklányoknak, és főként időben kell legalább egy bilincset beszerezni, különben a nemi aktus csak szánalmas és dilettantikus unalomba fullad. Előlről egyébként is unalmas és szánalmas.

Nem, nem hiszem, hogy konzervatív lennék, csak hirtelen rám zuhant a kultúra. Ez a szemétkultúra. Mert az, legjobb megnyilvánulásaiban is, szinte mindig az. Szemét. Éppen azzal, hogy a végén, a végeken, e filmek legvégein, mindig győz a főhős. De ez nem mindig az igazság győzelme, hanem a manipulációé.

A lélek, a tudat, a személyiség szinte mindig veszít. Ezért lett egyszerre nagyon elegendő ebből a jólszinkronizált nyugati kultúrából *is*. A gyilkos mindig eljön, pusztít, a végén persze a főhősünk egy rettenetesen kétségbeesett, utolsó erőből kiküzdött mozdulattal szarrá lövi, leveri, legrosszabb esetben meggyújtja, megdarálja.

És mi valahol érezzük, mi mezei nézők, akik nem bízunk ebben a hérosszá megemelő utolsó erőfeszítésünkben, hogy ellenünk hergelik ezekben a filmekben a rossz ösztönöket. És sejteni kezdjük, hogy az így fölhergelődött leendő gyilkosok, erőszakoskodók, kábítószer-kereskedők, halálosztók majd nem tudják, hogy hibákat kell elkövetniük, hogy le kell bukniuk, hogy meg kell halniuk, hogy egy ponton nekünk kell majd az erősebbnek lennünk. Csak úgy jönnek, egyszerűen de mácsósán, ahogy látták a képernyőn, torkavérükbe fullasztják a tanyasi öregasszonyokat, halálba kínozzák a magányos öregembereket, elvágják az őket befogadó, megetető papok torkát, megerőszakolják, megcsonkítják és kővel a nyakában vízbe dobják az utcán elkapott magányos lányokat, legfeljebb kirugdossák kurválkodni őket a dabasi út mellé. S a szuperzsaruk csak nem jönnek, mi meg csak nem tudunk felmagasodni a feladathoz, ahogyan azt a filmekben látjuk. Undorodom attól, hogy azt sugallják naponta, hogy vagy hős, vagy gyilkos kell legyek, de benne kell lennem valamilyen akcióban. Ki fog egyszer arra inspirálni végre, hogy ember legyek, élő, gyenge és esendő? Hogy egy teljesen HBO-fordulattal éljek, mert rám is hat ám a kőkeményen őszinte és életből ellesett szinkron-nyelv: az *apátok fasztát*, hülye pondrók. És – csocsi csajok és csávók, amúgy mindenki *cumizhat*. Megyek meghalni rútul, vagy én leszek a vérző homlokú hős, és közvetlenül a hullák fölött minden kurvát a magamévá teszek. Ami végső soron egy és ugyanaz. Nem?

ZALÁN TIBOR